

«Σε λίγες □ μέρες □ θα 'ρθουν □ τα □**Χριστούγεννα**. Και σεις παιδιά μου □ θέλω □ να 'στε φρόνιμα, να μην κάνετε ζαβολιές □ κι □ αυτές τις □ μέρες □ που θα 'ναι κλειστό □ το σχολειό, να □ βοηθάτε τούς □ γονείς σας σ' ό,τι χρειάζονται και να μην το ρίχνετε μόνο στα παιχνίδια. Και σε σας τα "ζαγάρια" μη μάθω πως γυρνάτε κάτω στο ποτάμι και να μη χαλάτε τα δένδρα. Και τα βελάνια απ' τα πουρνάρια να τα μαζεύετε για τα ζωντανά»

Είπε κι άλλα ο δάσκαλος, γιατί βιαζόταν, όλο χαρά ήταν γιατί θα περνούσε αυτές τις άγιες μέρες κάπου στα Τρίκαλα. Το χωριό μας όλο ζωντάνια το χειμώνα. Τα λιακατσόρια βαρούσαμε όλη μέρα την καμπάνα. Που μια φορά κόπηκε το σχοινί που την κρατούσε, και παρά λίγο να μας πλακώσει. Ντάν ντάν νταν, έφευγε πέρα δώθε εκείνο το θεόρατο στόμα, και το γλωσσάρι της βάραγε αλύπητα και το βλέμμα μας δεν έφευγε από κει. Θα 'μασταν πεντ' έξι που τραβάγαμε το σχοινί και πώς να κρατήσει κεινο το ξύλο στο γέρικο φτελιά; Ως που κατρακύλισε η "φωνακλού" κι ησυχάσαμε...

Τόση κίνηση στο χωριό αυτές τις μέρες !! Και δώρα από την Αθήνα ο ταχυδρόμος!! Η τζαμπούνα του ακούγονταν πρώτα μόλις ξεκάμπαγε στην εκκλησία της Παναγίας. Μετά πιο δυνατά σαν έφτανε στο μισοχώρι. Το μαγαζί του **Γερο□ του** γεμάτο κόσμο κάθε μέρα. Το περιπτερο του Μπακούμη ανοιχτό κι ο μπάρμπα Νκόλας μια μας έδωχνε από την πόρτα μια από μπροστά που 'χε τις καραμέλες και τα μπισκότα. "

Φεύγα, διάολε□

", φώναζε κι έβγαινε έξω με την καμπούρα του να μας διώξει. Ο

μπάρμπα Νκόλας ο Μπακούμης

που 'χε φάει κατάπλατα τη σφαίρα, κι έτσι πήρε το περίπτερο. Ήρωας πολέμου.

.....

.....

Κείνες τις μέρες έπρεπε κι εγώ να προσέχω τα ζωντανά όπως είπε κι ο δάσκαλος. Όμως, εμείς ήμασταν τα ...ζωντανά. Ξυπόλυτος τις περισσότερες φορές ή με τα γοβάκια που μου 'φτιαχνε η αδερφή μου η **Λούλα** (πρώτη μοδίστρα τότε, έρχονταν οι κυρίες από το Παχτούρι, το Αρματολικό, τη Μεσοχώρα, να ράψουν)!! Κι η χειροκίνητη μηχανή si nger δεν σταματούσε. Μια στη μηχανή η Λούλα, μια στον αργαλειό, μια στα πράματα, στον αχυρώνα, στον κήπο, στο γαλάρι, ...παντού! Στο γαλάρι λοιπόν.

Γαλάρι...

Υπαίθριος χώρος των μαντριών. Τρία μαντριά είχε το γαλάρι μας. Εκεί οι τροφές για τα λιγοστά γιδοπρόβατα, εκεί τ' άρμεγμα, εκεί οι χαρές, εκεί κι οι στενοχώριες μας... Κι αυτές τις μέρες όλοι θέλουν το γαλατάκι τους! Και πρώτα απ' όλα τα μωρά που μόλις γεννιούνται. Το γάλα της γίδας και της προβατίνας είναι παχύ και πλούσιο σε θρεπτικές ουσίες. Τα 'βλεπα όλα αυτά κάθε μέρα μαζί με τα μολύβια, τα τετράδια, τα χρώματα, όλο το βασίλειο γύρω μου της πλούσιας ...εκείνης φτώχειας!! Κι ένα μεσημέρι μόνος στο γαλάρι, -έλειπαν η αδερφή μου κι η χήρα μάνα μου- τάιζα τα ζωντανά τριφύλλι απ' τη

ΛΟΓΓΑ

μας!

Και τότε έγινε ένα από τα τακτικά θαύματα των άγιων ημερών. Μια κανούτα γίδα μας, στύλωσε τα πίσω πόδια της έξω από τη πόρτα του μικρού μαντριού και γεννούσε όρθια το μωρό της. Πήγα κοντά της. Συσπούσε την κοιλιά της μ' αγωνία και το ζωντανό έβγαινε περιτυλιγμένο σε μια λεπτή μεμβράνη. Η γίδα γύρισε το κεφάλι της και με κοίταξε. Ένα νεύμα της ένιωσα πως είδα, μια θεϊκή εντολή πήρε τα χέρια μου και 'κείνα πιάσανε το νεογέννητο και τ' απόθεσα χάμω. Πώς μου 'ρθε, αλλά εκείνο το μακρύ σαν έντερο λουρί, θαρρώ πως ξεκόλλησε μόνο του.

Το πήρα κι άρχισα να βγάζω τις μεμβράνες. Αυτό κινούνταν, στάθηκε γρήγορα στα ποδαράκια του αλλά πάλι έπεφτε. Η γίδα με τη γλώσσα της συνεχώς το 'γλειφε. Άκουσα γύρα μου κουδουνίσματα από τ' άλλα ζωντανά, που πλησίαζαν και κοιτούσαν. Πήρα στα χέρια μου το παρδαλό νεογέννητο κι έτρεξα προς το σπίτι. Η γίδα, πίσω μου. Όρμησα μέσα στο δωμάτιο που κοιμόμασταν. Το τζάκι ήταν αναμμένο, έβαλα κι άλλα ξύλα και δυνάμωσα η φωτιά και το μικρό άρχισε να ζεσταίνεται. Ήρθε κι η μάνα μου. «Πιδάκι μου μπράβο!!» Με χάιδεψε και με φίλησε. Κι εγώ εννιάχρονο αγόρι, χαιρόμουν που τέτοιες μέρες μου 'δωκε ο Χριστός την καλύτερη παιδική χαρά μου. Το κασικάκι πήρε δύναμη, πήρε πνοή και σε λίγο χόρευε σ' όλο το σπίτι. Του 'δυνα γάλα απ' το τσουκάλι μέχρι να βυζάξει τη γίδα.

Με λίγες μέρες, καμιά δεκαριά κι αυτό μαζί πηδούσαν μέσα στο γαλάρι από πέτρα σε πέτρα, από πατσιούνα σε πατσιούνα και βέλαζαν χαρούμενα...

.....

.....

Αυτά τα χαρούμενα βελάσματα, μου γίναν βουβές αναμνήσεις και πολλά χρόνια τώρα το **ΓΑ
ΛΑΡΙ**

έδωκε τη θέση του σ' ό,τι αποτρόπαιο κι απαίσιο έφερα απ' τη βρωμιέρα πόλη... Και μη μπορώντας να αντέξω τη μυρωδιά της κοπριάς ούτε στα ίδια τα ονειρατά μου, άλλαξα όλο το τοπίο που γεννούσε εκείνες τις χαρές! Μια ένεση αναισθησίας πέρασε στο αίμα μου, κι αλίμονο αν κι οπότεν ξυπνήσω! Μέσα στην καρδιά μου - η μόνη που δεν προδίδει - νοιώθω μαζί με την ανάμνηση, τον πόνο και τη δυστυχία να νομίζω πως τα έζησα όλα μακριά από κείνο το φτωχικό βασίλειο !!...

Από τη συλλογή **"Μαρτυρίες και μαρτύρια"**

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΤΣΑΚΑΛΟΣ

Το άρθρο έχει {hits}450{/hits} αναγνώσεις